

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag til lov om særlig indkomstskat m. v. vedtoges med 73 stemmer mod 46.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Forslag til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.

vedtoges med 67 stemmer mod 51; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen

vedtoges enstemmigt med 115 stemmer; 5 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om et finansieringsinstitut for landbrug m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 5825, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1579).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Carl Petersen: Jeg anbefaler, at man vedtager lovforslaget, som det foreligger. Det vil fremgå af den afgivne betænkning, at de spørgsmål, som blev rejst af partiernes ordførere ved første behandling, har været drøftet i udvalget, og der har været stillet spørgsmål til ministrene derom. Svarene vil også fremgå af betænkningen.

Ved første behandling rejste jeg det spørgsmål, om det var muligt, at også ejere af arbejderhuse på landet kunne udnytte dette finansieringsinstitut. Efter det svar fra banker og sparekasser, vi har fået, og som står refereret i betænkningen, har jeg ikke

megen lyst til at fortsætte med dette krav, idet jeg betragter det som formålsløst, når de, der skal bestyre finansieringsinstituttet, på forhånd siger nej; så er der nok ikke stor mulighed for at få ordningen gennemført.

Jeg kan altså anbefale lovforslaget til vedtagelse i den skikkelse, hvori det nu foreligger.

Landbrugsministeren (Skytte): Jeg takker udvalget for dets arbejde og for den indstilling til lovforslaget, som er blevet resultatet af dette arbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1-7 og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg, lov om folkeforsikring, lov om pension og hjælp til enker m. fl. og lov om en særlig ydelse til enlige mødre. (Vedrørende adgang til forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag m. v.).

(Første behandling findes i tidenden sp. 5840, udvalgets betænkning i tillæg B. 1569).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg. (Vedrørende ophævelse af indtægtsgrænserne for enlige mødre samt forhøjelse af uddannelses-

og underholdshjælp og kommunehjælp) [af Ragnhild Andersen m. fl.].

(Første behandling findes i tidenden sp. 5840, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1569).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Edel Saunte: Under udvalgsarbejdet har vi nøje drøftet inddrivelsen af underholdsbidrag. Man kan måske sige, at lovforslaget ikke direkte har at gøre med dette problem, men det er klart, at det har interesse i forbindelse med spørgsmålet om indtægtsgrænserne for forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag. Inddrivelsen vil være en væsentlig faktor for, hvor meget det kommer til at koste staten at yde forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag, og kvindernes interesse i at udnytte den udmærkede lovhjemmel, vi har, til forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag vil være direkte afhængig af, om de får deres underholdsbidrag på anden vis eller er nødsaget til at henvende sig til de sociale udvalg.

Vi har fået at vide om inddrivelse af underholdsbidrag, der erlægges forskudsvis af det offentlige, at procenten ikke er ændret væsentligt siden 1950-51, og at inddrivelsesprocenten, hvad angår bidrag, der ikke udbetales gennem det offentlige, men inddrives ved hjælp af overpræsidiets eller politimestrene, har været stigende. Vi er vel klar over, at det ofte er vanskeligere at inddrive de bidrag, der udbetales forskudsvis, fordi de pågældende har et indtægtsniveau, der gør det vanskeligere at inddrive pengene, og fordi der udbetales forskudsvis bidrag for forsørgere, der ikke er til at finde, forsørgere, der er arbejdsløse, eller lignende. Derfor ligger inddrivelsesprocenten her noget lavere end ved inddrivelse af bidrag, der ikke er forskudsvis udbetalt. Alligevel tror jeg, der er almindelig enighed i udvalget om, at der må være noget galt, når der kun kan inddrives 50 pct. af bidragene. Det må være således, at der en hel del steder inddrives alt for lidt, for vi ved, at visse kommuner

er i stand til at opnå inddrivelsesprocenter, der ligger langt højere end gennemsnitsprocenten, mens en hel del kommuner er nede på omkring 20 pct., og det kan ikke være rimeligt. Den højtærede socialminister har lovet udvalget gennem et cirkulære at indskærpe, at man søger at sætte inddrivelsesprocenten op, ligesom den højtærede justitsminister har lovet at udsende et cirkulære til de myndigheder under justitsministeriet, som har med inddrivelsen af bidrag at gøre.

Vi har i udvalget drøftet en hel række andre problemer, men da vi er bekendt med, at justitsministeren har nedsat et udvalg, der beskæftiger sig med disse problemer, henstiller vi til den højtærede justitsminister at forsøge at få dette udvalg til at færdiggøre sit arbejde, og vi henstiller også til den højtærede minister, at udvalget eller ministeren selv overvejer, om det ikke ville være rimeligt, at den forsømmelige forsørgere kom til at betale nogle af omkostningerne ved inddrivelsen og ved den forskudsvis udbetaling. Det er klart, at en hel række forsørgere nødvendigvis må komme i den situation, at der udbetales bidrag forskudsvis for dem, men der vil også være en hel del, der lader konen eller barnemoderen få pengene udbetalt forskudsvis af det offentlige uden anden reel grund end den, at det er behageligt at trække det ud så længe som muligt med at betale. En sådan mand, som altså har råd til at betale, er der i virkeligheden ingen som helst grund til at beskytte, og dog beskytter man ham i nogen grad, fordi der aldrig pålægges omkostninger for inddrivelse af underholdsbidrag, og kommunerne har hele administrationen med inddrivelse af bidrag. Vi beder derfor om, at dette spørgsmål om omkostninger må blive overvejet i justitsministeriet og af den højtærede justitsminister, og vi beder om, at overvejelserne fremskyndes.

Hvad indtægtsgrænserne angår, var der i udvalget fra visse sider mange betænkeligheder ved at gennemføre de bestemmelser, som var foreslået af den højtærede socialminister, og man har indgående drøftet, om det ikke ville være bedre at fastsætte samme indtægtsgrænse over hele landet; det har den højtærede socialminister tiltrådt, og det siger vi tak for. Som københavnere må jeg dog udstøde et lille suk over, at det kommer til at koste Køben-

[Edel Saunte.]

havn noget, men jeg glæder mig over, at kvinderne på landet får en noget bedre stilling, end man oprindeligt havde tiltænkt dem. Jeg tror, at man ude i landet, måske også af andre grunde, kan være glad for, at kvinder, der flytter ud på landet, vil være i stand til at få deres bidrag, selv om de har en indtægt som f. eks. en sundhedsplejerskes. Vi vil derfor anbefale, at man stemmer for, at indtægtsgrænsen bliver ens over hele landet.

Efter udvalgets mening var det en skavank, at lovforslaget satte skel mellem visse kategorier af enlige mødre, idet det gav kvinder, der har en forsørger, en bedre stilling indtægtsmæssigt set end kvinder, der ingen forsørger har, f. eks. kvinder, der får bidrag efter enkepensionsloven, og kvinder, der får bidrag efter forsorgslovens § 224, og også gav børn, der har en moder, en bedre stilling end forældreløse børn. Udvalget enedes om at henstille til den højtærede socialminister, at indtægtsgrænsen blev den samme for disse kvinder som for de kvinder, der får egentlig forskudsvis udbetaling.

Vi er selvfølgelig i udvalget fuldkommen klar over, at der er forskelle, for i det ene tilfælde er det kun — formelt set i hvert fald — et udlæg af underholdsbidraget, medens det i det andet tilfælde er en reel betaling eller hjælp til opdragelsen af disse børn. Men vi tror ikke, det var muligt at få to kvinder, der bor i to lejligheder på samme repos, til at forstå, at den ene får mere end den anden, fordi der er en forsørger, der måske oven i købet betaler hustrubidrag, medens der i det andet tilfælde slet ingen forsørger er, fordi manden er afgået ved døden. Vi er derfor meget glade for, at enker og enlige mødre, der får bidrag efter forsorgslovens § 224, og forældreløse børn, der får det efter § 229, kommer med under bestemmelsen, og jeg skal meget anbefale, at man stemmer for de ændringer, der er en følge heraf.

Med hensyn til forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg [af Ragnhild Andersen m. fl.] er udvalget enedes om at indstille det til forkastelse, fordi det er vor opfattelse, at vi nylig har gennemdrøftet invaliders og folkepensionisters

forhold og dér har foretaget de forbedringer, som var rimelige og gennemførlige på daværende tidspunkt.

Søren Andersen: Jeg skal ikke trætte med nogen lang tale. Jeg sagde ved første behandling, at naturligvis er det rimeligt, at grænsen for forskudsvis udbetaling bliver sat noget i vejret, men jeg var utilfreds med, at der var så stor forskel mellem beløbene i de 3 zoner. Derfor vil jeg gerne udtrykke min glæde og tilfredshed med, at vi er nået frem til samme beløb alle steder.

Jeg er også tilfreds med, at den forskudsvis udbetaling til enker og enkemænd også er ført op til det samme beløb.

Jeg kan ikke sige andet, end at jeg stiller store forventninger til resultaterne af de samråd, vi har haft med henholdsvis den højtærede justitsminister og den højtærede socialminister. Det skulle nødigt gå sådan, at de har været forgæves. Vi er jo stadig væk sådan stillet, at det er alt for store beløb, der ikke inddrives, og som det offentlige så hænger på. Det er blevet sagt i forbindelse med de oplysninger, vi har fået, at det hænger sammen med beskæftigelses-situationen; men jeg synes ikke helt, dette harmonerer med, at der med hensyn til inddrivelsen faktisk har været tilbagegang i de senere år. Men som sagt nærer jeg store forventninger til de cirkulærer, som henholdsvis den højtærede justitsminister og den højtærede socialminister vil udsende. Jeg håber, at de må føre til det resultat, at man får betydelig flere penge ind.

Med disse ord skal jeg anbefale det ændringsforslag, der er stillet, medens jeg skal anbefale at stemme imod det af kommissionerne fremsatte lovforslag.

Erna Sørensen: På mit partis vegne vil jeg gerne tilslutte mig den ordførertale, det ærede medlem fru Edel Saunte holdt. Der skete jo i udvalget det glædelige, at alle kunne samle sig om én indtægtsgrænse for forskudsvis udbetaling af bidraget, og ligeledes var det glædeligt, at man kunne tage enkerne med under denne beregning.

Som det fremgik af det ærede medlem fru Edel Sauntes tale, var det navnlig spørgsmålet om inddrivelsen, vi beskæftigede os med, og jeg kan helt tilslutte mig

[Erna Sørensen.]

det ærede medlems udtalelse om, at det må være sådan, at kommunerne og de, der hjælper til — det er jo i særdeleshed politiet — med energi tager sig af disse sager, så der virkelig inddrives en stor del af beløbene. De mange gange, vi har haft denne lovgivning til behandling for at få ændret indtægtsgrænserne, har hovedtemaet stadig været den dårlige inddrivelse af beløbene. Jeg håber, at de foranstaltninger, den højt-ærede socialminister har lovet, vil kunne bidrage til, at dette forhold bedres.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Jeg vil udtrykke min glæde over, at vi i udvalget og socialministeren er nået til enighed om forhøjelsen af indtægtsgrænsen, og at enkerne er blevet ligestillet. Jeg anbefaler at stemme for det af socialministeren stillede ændringsforslag og stemme imod det af det ærede medlem fru Ragnhild Andersen m. fl. fremsatte lovforslag.

Ayoë Herbol: Også jeg kan på retsforbundets vegne udtrykke min tilfredshed med, at der er opnået enighed i udvalget om lovforslaget, og jeg er tilfreds med de mange forbedringer, der sker også for enkerne. Jeg anbefaler at stemme for ændringsforslaget, men at stemme imod det af det ærede medlem fru Ragnhild Andersen m. fl. fremsatte lovforslag.

Ragnhild Andersen: Den kommunistiske folketingsgruppe kunne ved lovforslagets første behandling udtrykke sin glæde over, at vore anstrengelser for at få indtægtsgrænserne ophævet eller betydelig forhøjet endelig var kronet med held ved det lovforslag, ministeren fremsatte. Naturligvis er vi i dag glade for, at folketingsudvalget har lagt øre til vor opfordring om også i lovforslaget om forhøjede indtægtsgrænser at medtage enker og enkemænd med tilsvarende indtægter. Vi er tilfredse med, at det er lykkedes at få denne gruppe ligestillet med de enlige mødre, og vi er også tilfredse med og meget glade for, at man er enedes om at gå bort fra de skæmmende zonegrænser og indføre samme grænse for hele landet.

Vi er naturligvis ked af, at man har nedsat den oprindelige for hovedstadens enlige mødre foreslåede grænse på 12 000 kr. til

10 500 kr. Netop her i hovedstaden arbejder efterhånden et stort flertal af de enlige mødre uden for hjemmet, og for nogle af dem — jeg tror ikke, det bliver flertallet — vil det nok føles som en skuffelse, at de 12 000 kr. er ændret nedefter til 10 500 kr.

Hvad vi ikke finder rimeligt, er, at man for enker, der får pension ifølge enkepensionsloven, vil fastholde de hidtidige lave grænser, der gælder for ægtepar; det er for tiden 7 490 kr. i hovedstaden, 6 590 kr. i købstæder og 5 540 kr. på landet. Disse grænser vil man samtidig opretholde som transgrænser for invalide- og folkepensionister, hvad vi heller ikke er glade for.

Vi har, samtidig med at vi igennem flere år har foreslået, at grænserne skulle enten bortfalde eller forhøjes, gjort opmærksom på det særlige problem for invalidepensionisterne. Bestemmelserne om disse transgrænser har betydet, at sådanne pensionister med børn faktisk blev ringere stillet end folkepensionister uden børn, for så vidt den ene af ægtefællerne havde arbejdsindtægt. Ved nu at studere ministeriets besvarelse af de stillede spørgsmål er jeg faktisk blevet overbevist om, at man bør medtage disse grupper. Omkostningerne ved at give lettelser til disse forsørgere er efter det oplyste meget beskedne. Det oplyses i ministeriets besvarelse, at merudgifterne ved en forhøjelse af indtægtsgrænserne til 12 000 kr. — det oprindeligt foreslåede — i hovedstaden, når enker, enkemænd, folke- og invalidepensionister kommer med, kun vil beløbe sig til i alt 4,5 mill. kr. Sættes grænsen ved 10 000 kr., vil merudgiften, oplyses det, blive omkring 3 mill. kr., og overraskende er det, at en fuldstændig ophævelse af indtægtsgrænserne kun vil koste ca. 7 mill. kr. Jeg ville jo rigtignok have foretrukket, at udvalget, da det kun drejede sig om 7 mill. kr., havde foreslået en ophævelse af indtægtsgrænserne fuldt ud for de enlige forsørgere.

Jeg havde også været interesseret i at få at vide, hvor store administrative besparelser der kunne indvindes ved en fuldstændig ophævelse; det fremgår ikke af udvalgets betænkning. Men når man overvejer, hvor meget personale der sidder landet over på kontorer og kontrollerer de enlige forsørgeres indtægt og foretager afhøringer og journalisering m. v. af disse sager, er det i høj

[Ragnhild Andersen.]

grad et spørgsmål, om ikke det kunne betale sig at ophæve indtægtsgrænserne for de enlige forsørgere. Det, man sparer ved at hæve, men ikke ophæve indtægtsgrænserne, er kun 3-4 mill. kr., og et sådant beløb er eksempelvis bare en lille brik i de store militærudgifter. Det er derfor ikke uden betænkelighed, vi trækker vort forslag om fuld ophævelse af indtægtsgrænserne tilbage — det er forslaget til ændring af § 194 i vort selvstændige lovforslag. Når vi alligevel gør det, er det dels, fordi indtægtsgrænserne dog nu hæves med ca. 3 000 kr. for de enlige forsørgere, enker såvel som enkemænd og andre enlige forsørgere, dels fordi man samtidig har ophævet zonegrænserne. Det er en sag, som vi lægger megen vægt på: at få disse zonegrænser bort, og under disse omstændigheder trækker vi den del af vort forslag tilbage.

Vi vil imidlertid stemme imod nogle punkter i udvalgets ændringsforslag, nemlig § 2, § 3 og § 4. Forkastes disse 3 bestemmelser, hvad min gruppe opfordrer til, vil det betyde, at såvel enker med pension ifølge enkepensionsloven som folke- og invalidepensionister vil komme ind under de nye indtægtsgrænser på 10 500 kr. årlig, hvad vi mener de bør.

Vi vil også stemme imod en ændring af loven om en særlig ydelse til enlige mødre, for ved at bibeholde den gamle formulering vil man bevare grænserne for forskudsvis udbetaling af normalbidraget som de grænser, der også gælder for udbetaling af den særlige ydelse på 100 kr., der nu gives til enlige mødre 2 gange om året sammen med bidragene.

For ikke længe siden foreslog min gruppe, at de vanskeligt stillede enlige mødre skulle have 100 kr. for hvert barn, de havde at forsørge. Det afviste de andre partier i tinget, men hvorfor så ikke lade de nye indtægtsgrænser gælde for denne særlige ydelse, der i virkeligheden er en erstatning for ophævelsen af visse tilskudsordninger, som tidligere var en hjælp for de enlige forsørgere? Også her gad jeg vide om administrationsomkostningerne ved nu i fremtiden at have to sæt beregningsregler, et for indtægtsgrænser og et for den særlige ydelse, opvejer den besparelse, man mener at

indvinde ved at fastholde de lave indtægtsgrænser for de særlige ydelser.

Når vi altså stemmer imod den pågældende ændring, betyder det, at vi ønsker, at de nye indtægtsgrænser for forskudsvis udbetaling også skal gælde for udbetalingen af den særlige ydelse.

Den kommunistiske gruppe har altså hermed — det har jeg allerede sagt — trukket sit forslag nr. 1 i sit selvstændige lovforslag om fuld ophævelse af indtægtsgrænserne tilbage, idet vi går ind for udvalgets forslag om en grænse på 10 500 kr. for hele landet, men vi opretholder vore forslag til ændring af § 282 og § 297. Det drejer sig om underholds- og uddannelseshjælpen til sådanne enlige mødre, der ingen eller så godt som ingen indtægt har, og ændringen til § 297 vedrører en forhøjelse af kommunehjælpen med 15 pct. Forhøjelsen af uddannelses- og underholdshjælpen er også foreslået forhøjet med 15 pct.

Udvalget siger om disse vore ændringer, at det anbefaler at forkaste dem, og den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem fru Edel Saunte, sagde, at man måtte afvise dem med den motivering, at vi havde gennemdrøftet folke- og invalidepensionisternes forhold for nylig og ved den lejlighed gennemført de ændringer, der var rimelige. Det beror på en misforståelse, at det drejer sig om folke- og invalidepensionisternes forhold; det gør det ikke. Det drejer sig om bestemmelserne i forsørgsloven om uddannelses- og underholdshjælp til enlige mødre og om forhøjelse af kommunehjælpen.

Jeg savner en motivering for, at man vil forkaste vort forslag om uddannelses- og underholdshjælp til syge og trængende enlige mødre, og jeg savner i det hele taget oplysning om, hvor mange enlige mødre der gør brug af retten til uddannelse. Jeg vil tro, at netop den ærede ordfører for socialdemokratiet har mulighed for — jeg spurgte om det ved første behandling — at sige noget om, hvordan det står til i hovedstaden med disse uddannelsesforhold. At det står skralt til ude over landet i de mindre kommuner, er vist hævet over enhver tvivl, men i de store kommuner omkring hovedstaden ville det dog være naturligt, om nogle af de vanskeligt stillede

[Ragnhild Andersen.]

enlige mødre havde gjort brug af denne ret til uddannelse, som man har vedtaget i folketinget, og som i pressen er fremhævet som en ret for vanskeligt stillede enlige mødre. Meget tyder på — og jeg frygter det — at denne hjælp i virkeligheden så godt som ikke udnyttes, fordi den er så karrigt til-målt, at det er næsten — for ikke at sige komplet — umuligt for enlige mødre at gå i gang med en uddannelse, selv om de trænger nok så meget til den. Denne hjælp er, hvis de sociale udvalg giver 15 pct. i rådighedsbeløb, i bedste fald i alt 311 kr. om måneden, og heraf skal moderen samtidig afse penge til sine børns forsørgelse. Enhver vil sikkert kunne forstå, hvorfor bestemmelsen ikke udnyttes.

Jeg opfordrer som sagt folketingets medlemmer til at stemme for dette vort forslag, og jeg opfordrer også til, at man stemmer for vort forslag om forhøjelse af kommunehjælpen, idet jeg begrundet det med, at man dog har forhøjet den almindelige arbejdsledshedsunderstøttelse, og at det derfor ikke kan være urimeligt, at også den almindelige kommunehjælp får en beskedent forhøjelse med 15 pct. Jeg tror, det er meget nødvendigt, at der sker en forbedring på disse områder.

Nu oplever vi jo i dag det glædelige, at indtægtsgrænserne til gavn for enlige mødre, enker og enkemænd bliver forbedret — og det er en stor gevinst for dem; men samtidig oplever vi, at skolebespisningen som også er en stor hjælp, en uvurderlig hjælp, for tusinder af vanskeligt stillede forsørgere, for dem, der får kommunehjælp, og for dem, der får almindelig underholdshjælp, for de enlige mødre, der får del i underholdshjælpen, og også for de mange enlige mødre, der går på arbejde, antagelig fra efteråret bliver frataget børnene i de københavnske kommuneskoler. Det er en lidt trist baggrund for den gode ændring, vi i øvrigt nu vedtager. Det er jeg meget ked af, og jeg tror, at mange mødre, ikke mindst her i hovedstaden, med min gruppe er kede af, at det bliver sådan: Det vil sige, at den forbedring, man får på ét område, afsvækkes på et andet, når børnene i fremtiden kun skal have mælk og vitaminpiller i stedet for et godt måltid, som det mange gange er ikke alene økonomisk, men også

praktisk vanskeligt for mødrene at sørge for.

Med disse ord har jeg begrundet vore synspunkter, og jeg anbefaler at stemme for de to nævnte af os foreslåede ændringer. Jeg anbefaler ligeledes, at man stemmer for de indtægtsgrænser, som er foreslået af alle øvrige partier, men at stemme imod de begrænsninger, som medfører, at enker, der får enkepension ifølge enkepensionsloven, og folke- og invalidepensionister ikke medtages.

Formanden: Jeg må gøre opmærksom på, at det ikke er teknisk muligt at tage en del af et lovforslag tilbage. Afgørelsen må derfor træffes ved afstemningen om de enkelte punkter i lovforslaget.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker udvalget for dets enstemmigt afgivne betænkning og tager de fra udvalget fremkomne henstillinger til efterretning. Jeg skal søge at omsætte dem i praksis.

Justitsministeren meddeler mig, at det udvalg, der er nedsat vedrørende inddrivelse af underholdsbidrag, bliver færdigt til efteråret, og i forlængelse af dette udvalgsarbejde skulle det være muligt at udstede et cirkulære, der tilstræber en mere effektiv inddrivelse. Jeg må være enig med de udvalgsmedlemmer, de ærede ordførere, der anser det for uheldigt, at inddrivelsesprocenten går ned til 50 pct. og derunder. Det er af mange grunde uheldigt, hvis en sognekommune ikke foretager inddrivelse, medens en nabokommune foretager en kraftig inddrivelse. Det giver en meget uensartet behandling, en meget uensartet økonomisk virkning over for de pågældende.

Jeg anser det for et stort plus, at vi undgår zonegrænserne. Vi tilstræber også en ophævelse af zonegrænserne på andre socialpolitiske områder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Man gik da til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg, lov om folkeforsikring, lov om pension og hjælp til enker m. fl. og lov om en særlig ydelse til enlige mødre. (Vedrørende adgang til forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag m. v.).

Formanden: Der er stillet 1 ændringsforslag gående ud på en ny affattelse af lovforslaget. Jeg vil finde det rigtigst, at der stemmes om hver enkelt paragraf i ændringsforslaget.

Ændringsforslagets § 1
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslagets § 2
vedtoges med 117 stemmer mod 6.

Ændringsforslagets § 3
vedtoges med 120 stemmer mod 6.

Ændringsforslagets § 4
vedtoges med 120 stemmer mod 6.

Ændringsforslagets § 5
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslagets titel
vedtoges uden afstemning.

Det således ændrede lovforslags overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Derpå foretoges afstemning vedrørende forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg. (Vedrørende ophævelse af indtægtsgrænserne for enlige mødre samt forhøjelse af uddannelses- og underholdshjælp og kommnehjælp) [af Ragnhild Andersen m. fl.].

Formanden: Det er under forhandlingen meddelt, at punkt 1 under § 1 i lovforslaget er taget tilbage. Hvis ingen ønsker at genoptage det, betragter jeg det som bortfaldet. (Ophold). Det er bortfaldet.

Punkt 2 under § 1 i lovforslaget
forkastedes med 122 stemmer mod 6.

Punkt 3 under § 1 i lovforslaget
forkastedes med 122 stemmer mod 6.

§ 2 betragtedes som
bortfaldet ved de tidligere afstemninger.

Lovforslaget var dermed bortfaldet.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

(Første behandling findes i tidenden sp. 5433, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1565).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Holger Eriksen: Udvalget har, som det fremgår af betænkningen, holdt 8 møder, hvilket viser, at dette ikke særlig omfattende forslag har været underkastet en grundig behandling. Man har endvidere modtaget et stort antal henvendelser fra forskellig side, hovedsagelig skriftlige.

Der er i realiteten kun stillet ét ændringsforslag, og det har relation til lovforslagets bestemmelse om, at hverken køber eller sælger kan træde tilbage fra en handel. Dette er blevet stærkt anfægtet af Dansk Ejendomsmæglerforening, der fastslår, at dette vil betyde, at man ikke mere kan handle med ejendomme, der på tidspunktet for slutsedlens underskrivelse ikke er selvstændigt vurderet, og formodentlig heller ikke med ejendomme, som på dette tidspunkt var under omvurdering. Jeg er helt enig i dette synspunkt. Det er netop med